

Hồi Thứ Tư

Vương Tiễn ý tài gặp giặc dữ Tôn Yên phá kiếm giải trùng vây

Nói về Yên Đôn công chúa dặn dò gia tướng xong rồi, bèn tuyển lựa người mạnh mẽ, lệ làng đi theo Tôn Yên vào triều, còn người già cả yếu đuối thì ở lại phủ, để dùng sai khiến, lúc ấy Tôn Yên xin cho Ban Báo đi theo mình. Công chúa ừ chịu, rồi đó công chúa lên xe cùng Tô Yên đến thẳng ngọ môn, vừa lúc ấy Chiêu Vương chưa lui triều, có huỳnh môn quan vào tâu rằng: "Nay có Yên Đôn công chúa ngoài ngọ môn hầu chỉ". Chiêu Vương nghe tâu, trong lòng chẳng nỡ cho vào, vì thương công chúa chồng con đều thác hết, nếu không cho vào lại e công chúa phiền lòng. Túng phải truyền cho vào.

Công chúa vào đến ba từng đại điện, lạy ra mắt xong rồi, hai anh em sa nước mắt khóc òa, Chiêu Vương nói: "Không dè lão đô úy cùng hai vị ngự sanh (là cháu bên ngoại) đều bất hạnh thác hết nơi tay Tần tặc, thiệt rất thảm thương, nay binh Tần kéo đến dưới thành, nội triều ta chúng tướng không ai dám lãnh binh ra đối địch, thì trăm muốn viết tờ biểu đầu hàng đem đến dinh Tần nạp cống xưng thần, cho bá tánh khỏi đau binh khổ sở, song nghĩ lại trăm không hậu tự nối dòng, còn ngự muội thì cũng không con, ngày sau trăm băng hà rồi, thì giang san nước Yên biết giao lại cho ai giữ". Nói đến đó thì lại càng khóc rống lên, công chúa cũng sa nước mắt như mưa.

Chiêu Vương khóc lóc một hồi, rồi quay lại ngó thấy một người mặc đồ trắng đang quỳ dưới thềm, bèn vội vàng hỏi công chúa rằng: "Người nào quỳ đó vậy". Công chúa tâu rằng: "Ấy là cháu của tôi, con Tôn Long, tên Tôn Yên đó". Chiêu Vương hỏi rằng: "Nay cháu nó đến ra mắt trăm có việc chi chăng?". Công chúa khóc lóc tâu rằng: "Tôi cả đời mang ơn bệ hạ, tuy nát mình cũng không trả được, nay binh Tần vây khốn hoàng thành (là thành vua ở) không người chống cự, thằng này tuổi tuy còn nhỏ, nhưng mà võ nghệ tinh thông, khá ra đẹp giặc, nay tôi tuyển chọn năm trăm gia tướng, ý muốn xin bệ hạ cho nó ra trận cùng với binh Tần định quyết hơn thua, dầu có bề nào đi nữa, thì cũng đủ rõ con trẻ họ Tôn hết lòng trung với nước". Chiêu Vương nghe nói hãi kinh mà rằng: "Ngự muội (em vua) nói sao vậy, việc ra trận chinh chiến chẳng phải chơi đâu, và lại tướng Tần Vương Tiễn sức mạnh hơn cả ba quân, lão đô úy cùng hai vị ngự sanh, còn không phải là tay đối thủ với nó thay, huống chi Tôn Yên là một thằng con nít nhỏ mọn, mà muốn ra trận để nạp mình sao?".

Công chúa nói: "Tôi đã hết lời khuyên dút mà nó không nghe quyết ra trả cái thù cha ông nó mà thôi. Nếu không cho đi thì nó cũng liều mình mà thác. Song tôi đã thấy thương pháp của nó rồi. Thiết là tuyệt diệu vô song, vậy xin bệ hạ cấp binh cho nó ra thành cự giặc coi thử thế nào". Còn đang chuyện vãn, xảy có Điện tiền quan lật đật chạy vào quỳ xuống tâu rằng: "Tướng Tần là Vương Tiễn đang ở ngoài thành khiêu chiến. Khuất thừa tướng treo luôn mấy cho cái miễn chiến bài đều bị nó đập bể tan hết".

Lúc ấy Tôn Yên nghe nói vội vàng cúi đầu tâu rằng: "Xin cho tôi ra ngựa, như bắt sống không dâng Vương Tiễn đầu có muôn thác cũng chẳng chối từ". Chiêu Vương sa nước mắt nói rằng: "Hoàng Tôn hãy dậy, thôi cháu hãy mau sắm sửa nai nịt để trăm điểm chọn năm trăm binh ròng cho hoàng tôn xuất trận, rồi trăm cùng ngựa muội lên thành mà xem. Song nước nhà còn mất đều nhờ một trận này thôi". Tôn Yên vâng lệnh xuống điện nai nịt, gia tướng có sẵn rồi, giây phút nai nịt tề chỉnh lên điện lạy từ. Chiêu Vương ngó thấy Tôn Yên oai phong lẫm lẫm, tướng mạo堂堂, khác hơn chúng tướng, thì quay lại nói với công chúa rằng: "Hoàng Tôn quả thiết thiên thần, rất may cho tấc xã". Rồi nói với Tôn Yên rằng: "Cháu nay có tang trọng nơi mình, trăm không đãi rượu, vái làm sao cho cờ ra thắng trận, ngựa đến nên công, trăm sẽ phong quan tấn tước". Tôn Yên lạy tạ ra khỏi ngọ môn, lúc đó nơi ngựa dinh, năm trăm binh mã cùng năm trăm gia tướng chực sẵn, Ban Báo thấy Tôn Yên bước ra lật đật tới trước bẩm rằng: "Binh mã có sẵn rồi, còn chờ tiểu chủ phân phán". Tôn Yên bảo mau mau truyền lệnh khởi binh, quân lính vâng lệnh phát cờ giống trống nhằm Dịch Châu thành kéo tới. Khuất Sảng rước vào địch lầu (lầu xem giặc). Tôn Yên hỏi thừa tướng rằng: "Binh Tần nó đã về dinh rồi hay sao?" Khuất Sảng nói: "Tướng Tần Vương Tiễn ở ngoài thành khiêu chiến, từ sớm mai đến bây giờ, nó đập bể luôn năm cái miễn chiến bài, bây giờ còn đang kêu mắng om sòm". Tôn Yên nghe nói giận lắm, truyền lệnh phát pháo ra thành giao chiến. Khuất Sảng vội vàng cản lại nói rằng: "Tướng quân xin chờ gấp, bây giờ đã đến giờ Ngọ rồi, xin tạm nghỉ nửa ngày, mai sẽ ra binh." Tôn Yên nói: "Thằng giặc ấy nó giết ông cha ta, giận không bắt nó được bây giờ mà phân thây muôn khúc, có đâu dung được". Nói rồi liền thúc quân phát pháo ra thành.

Lúc ấy Vương Tiễn ở ngoài nghe trong thành có tiếng pháo nổ, thì biết có tướng ra thành, liền phân binh dàn hàng bỗng thấy cửa thành mở hoác, xông ra một đạo binh với hai cây cờ trắng, đi đầu là một viên tướng nhỏ, mặt mày xinh tốt, ấy là:

Tai tới hai vai đáng bậc cao,
Mày tầm mắt phụng chói như sao.
Ngày kia gặp đặng rồng mây hội,
Thâu tóm giang san hưởng Triệu trào.

Bên kia Vương Tiễn xem thấy Tôn Yên tuổi trẻ anh hùng, có ý thương tiếc, khen thầm rằng: "Tên tướng nhỏ diện mạo tươi tốt như vậy, song chưa rõ tài nó thế nào". Bèn nạt rằng: "Bố Yên tướng có ông mi đây, hãy thông tên họ cho ông rõ". Tôn Yên nạt rằng: "Mi có phải là Vương Tiễn chăng? Ta nay giận không bắt sống đặng mi mà ăn thịt, ta và mi vẫn có cừu chẳng đội trời chung, ta đây cháu của Thoại Lăng Quân, con trai nguyên soái Tôn Long, tên là Tôn Yên, mi ở nơi Yên Châu thành giết luôn cha, ông và chú của ta, nay gặp đặng cừu nhân, nếu ta không bắt được mi mà đem về thành, thế chẳng làm người". Vương Tiễn nghe nói nổi giận nạt lớn lên rằng: "Thằng con nít nói phách". Liền hươi trượng bát mâu nhắm ngay bụng Tôn Yên đâm tới. Tôn Yên hươi kích rước đánh.

Lúc ấy Chiêu Vương cùng công chúa đã đến Dịch Châu thành, nghe nói Tôn Yên cùng Vương Tiễn giáp chiến, liền lên thành xem trận, ngó thấy Tôn Yên với Vương Tiễn như hai con cọp giành ăn, đánh bảy chục hiệp, Chiêu Vương nói với công chúa rằng: "Tôn Yên quả thiệt con dòng nhà tướng, ngự muội hãy coi đó mà còn không làm chi cho nó được, trăm coi hai người là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lưỡng tài". Công chúa nói: "Ấy là phước lớn của chúa thượng chớ tôi coi đó thì là Vương Tiễn thương lệ ngựa mau, còn Tôn Yên duy có đỡ gạt mà thôi, tay coi cũng đã có hơi chậm lụt". Chiêu Vương nói: "Trăm coi hoàng tôn hươi múa cây kích, hai cánh tay chẳng hề rung động chút nào, hình như không dùng sức cho mấy, hay là nó dùng kế nhu đấu chăng? Vậy để trăm đánh cho nó ba hồi trống trợ oai coi thử thế nào". Nói rồi truyền chỉ đánh trống, tức thì trong thành trống vang như núi lở.

Lúc ấy Tôn Yên, ngồi trên ngựa xem thấy trên thành có cây lọng vàng, biết là Chiêu Vương lược trận, thì trong lòng nghĩ thầm rằng: "Vương Tiễn quả nhiên anh hùng, có sức mạnh đến ngàn cân, thôi ta nhẹ tay cho nó vài chục hiệp nữa, rồi sau sẽ dùng sức cũng chẳng muộn gì".

Nói về trong dinh Tần, Chương Hàng thấy Vương Tiễn ra đánh từ giờ Thìn cho đến giờ Mùi, mà không thấy về, vả lại ngoài dinh có tiếng chiêng trống vang rền, bèn hỏi quân rằng: "Điện Tây Hâu cùng Yên tướng đánh thế nào?" Có kỳ bài quan quỳ xuống bẩm rằng: "Điện Tây Hâu ra dinh khiêu chiến qua đến giờ Ngọ trong thành mới phát binh ra, có một viên tướng nhỏ đang đánh với Điện tây hâu đến bây giờ cũng chưa ai hơn thua". Chương Hàng nghe nói, liền lên ngựa dẫn chúng tướng ra dinh mà xem, ngó thấy Vương Tiễn cùng với một tên tướng nhỏ đánh qua đờ lại rất dữ tợn, bèn truyền lệnh đánh trống trợ oai.

Lúc ấy Vương Tiễn nghe nơi dinh mình đánh trống, thì biết có nguyên soái ra coi trận, càng thêm ráng sức tinh thần hết la như sấm, tở như lúc nọ càng thêm mạnh dữ

hơn nữa. Yên Chiêu Vương cùng công chúa ngó thấy Vương Tiễn càng mạnh mẽ hơn trước, lại thấy bên dinh Tần kéo ra binh mã đông đầy mà đánh trống trợ oai, thì trong lòng thất kinh nói rằng: "Nội trào ta không có một tên tướng nào dám ra mà phụ tiếp, thì biết làm sao được, ắt là Hoàng tôn không thắng nổi".

Lúc ấy Tôn Yên thấy Vương Tiễn ráng sức mạnh ra đánh thì nói rằng: "Bố Vương Tiễn, mi có bao nhiêu tài nghệ, hãy đem ra cho hết, ta có thua mi một mảy thì chẳng xứng là một hào kiệt". Bèn ra sức đánh vùi vài mươi hiệp nữa, làm Vương Tiễn mệt đã thở dốc, nghĩ thầm rằng: "Không xong rồi, thằng tiểu tướng này quả nhiên thương pháp lợi hại, nếu lấy sức mạnh mà đánh với nó thì ắt không hơn được, chi bằng ta dùng bửu kiếm giết nó cho rồi". Bèn đâm bẩy một mâu giả thua bỏ chạy. Tôn Yên nạt rằng: "Mi chạy đâu cho thoát". Liền giục con Bạch Long đuổi mà theo.

Lúc ấy Ban Báo đứng nơi trận ngó thấy tiểu chủ đắc thắng rượt theo Tần tướng, thì nạt lên một tiếng vang như sấm dậy, rồi cũng giục ngựa chạy theo.

Nói về Yên Chiêu vương ở trên địch lầu thấy Tôn Yên đánh Vương Tiễn thua chạy, thì vỗ tay reo cười. Công chúa trong lòng mừng, bỗng nhớ trực lại lật đật nói với Chiêu Vương xin giống chiêng trâu binh lại. Yên Chiêu Vương hỏi rằng: "Ngự muội nói sao vậy, để cho hoàng tôn theo chút nữa thì bắt được Vương Tiễn, đem về chẳng hay hơn". Công chúa nói: "VẬY CHỚ CHÚA THƯỢNG CHẴNG BIẾT VƯƠNG TIỄN LÀ HỌC TRÒ CỦA ÔNG HẢI TRIỀU THÁNH MẪU Ở ĐỘNG VÂN QUANG, HỌC ĐƯỢC PHÁP THUẬT TÌNH THÔNG, NẾU MÀ RƯỢT THEO NÓ, CÓ ĐIỀU CHI SƠ THẤT THÌ BIẾT LÀM SAO CHO ĐƯỢC". Chiêu Vương nói: "Lời ngự muội phán rất phải, vậy hãy giống chiêng trâu binh cho mau".

Lúc ấy Tôn Yên đang rượt theo Vương Tiễn, thì có đâu mà nghe cho được tiếng chiêng. Vương Tiễn thấy Tôn Yên rượt theo gần thì lật đật lấy bửu kiếm niệm chú liệng giữa thình không. Công chúa nhìn thấy rõ ràng hồn bắt thủ xác, hét lên một tiếng, nói: "Cháu ta chết rồi". Liền té xỉu xuống. Chiêu Vương xem thấy thất kinh, lật đật hối người cứu dậy, song kêu réo cho mấy cũng không tỉnh được, làm cho Chiêu Vương trong lòng rối loạn, tay chân run rẩy không tưởng đến Tôn Yên ngoài thành sống thác thế nào, liền truyền chỉ để Công chúa trên giường mà khiêng xuống thành để nơi cửa tứ mã nhà đại đường, rồi Chiêu Vương cũng theo sau mà vào.

Nói về Tôn Yên nghe Vương Tiễn nạt rằng: "Hãy coi bửu kiếm của ta giết người". Liền ngược mặt xem thấy một vầng mây có ngọn bửu kiếm bay lại. Ban Báo ngó thấy cây gươm mười phần lợi hại, liền kêu tiểu chủ hãy chạy cho mau, kêu rồi quày ngựa bỏ chạy, Tôn Yên thất kinh cũng quày ngựa chạy theo. Vương Tiễn cười nói rằng: "Tôn Yên mi muốn cho sống thì có kiếp khác đầu thai mới đáng?" Bèn

niệm chú nạt rượt theo. Lúc ấy bửu kiếm ở giữa trời rượt theo như bay. Tôn Yên quay đầu ngó thấy cây gươm cách đầu chẳng xa, trong lòng kinh hãi, hét lớn một tiếng, trên nê hoàn cung xông ra một đạo hào quang thì có rồng vàng trường nanh vuốt mà đỡ cây gươm ấy không rớt xuống đất?" (vốn Tôn Yên có mạng làm hoàng đế mấy năm, ngày nay há đi chịu chết nơi cây bửu kiếm sao? Xưa nay chết sống đều do nơi mạng một mảy chẳng tại người). Lúc ấy Vương Tiễn thấy bửu kiếm, không chém xuống, thì ngỡ là Tôn Yên có phép thuật chi mà chú thâu cây bửu kiếm lại, còn bên kia Tôn Yên tỉnh lại, thì không thấy bửu kiếm, quay đầu lại thấy Vương Tiễn đứng ngó trân trân, liền quày ngựa nạt lên rằng: "Mi chạy đâu cho thoát". Nói rồi hươi kích đâm nhâu, Vương Tiễn trở tay không kịp, la: "Không xong rồi". Liền xoay mình mà tránh, bị cây kích đâm nhằm đứt nửa manh giáp,

Wương Tiễn mặt mày tái xanh, giục ngựa lých quỳnh chạy xốt ngang Tôn Yên. Tôn Yên với tay chụp được sợi giây tư điều của Vương Tiễn ráng sức kéo qua, ý muốn bắt sống Vương Tiễn. Vương Tiễn hoảng kinh, hai tay níu chặt trên yên còn hai chân thúc con Ôđải báo chạy tới, hai bên ra sức trì kéo làm cho sợi dây tư điều đứt lìa hai đoạn. Vương Tiễn chạy thoát khỏi đất, Tôn Yên rượt theo, Vương Tiễn lấy ra một cái bấu liên chùy. Tôn Yên không đề phòng. Vương Tiễn thấy tới gần bèn liệng chùy ra đánh, nhằm cái hộ tâm kiếng (là tấm kiếng che trước bụng) của Tôn Yên bể nát. Tôn Yên ngã ngựa trên ngựa, đến chừng tỉnh lại thì thấy Vương Tiễn chạy xa rồi, bèn mắng rằng: "Thằng thất phu mi có tài chi lên trời thì ta cũng theo lên trời mà bắt cho được mi". Nói rồi quất ngựa rượt theo.

Nói về núi Thiên Thai động, Tôn Tẫn lão tổ đang ngồi trên bồ đoàn luyện dưỡng tâm thần, xảy giật mình lần tay coi biết, bèn hét lớn một tiếng té ngựa trên bồ đoàn, làm cho Thanh Phong, Minh Nguyệt hai tên đồng tử thất kinh hồn vía, lật đật chạy lại phò cứu, Tôn Tẫn tỉnh lại ngồi dậy mà khóc rống lên. Thanh Phong, Minh Nguyệt chẳng rõ cố chi. Lúc ấy có tên học trò là Lý Tông (vốn người này lúc Tôn Tẫn về núi Thiên thai thâu dụng làm đệ tử, có sức mạnh ngàn cân) ngó thấy thầy khóc lóc như vậy, thì vội vàng tới trước hỏi rằng: "Chẳng hay sư phụ cố chi mà bi lụy vậy?" Tôn Tẫn nói: "Lý Tông con chưa rõ, nguyên vì cha của thầy và hai anh của thầy ở Dịch châu thành đều bị chết nơi tay Vương Tiễn, tuy mạng trời đến chừng đó mà thôi, song lòng thầy thương xót lắm". Lý Tông nghe nói thì trợn mắt dựng mày mà rằng: "Nếu có việc như vậy xin thầy cho tôi xuống núi đất bắt sống thằng Vương Tiễn mà trả thù cho sư tổ". Tôn Tẫn lau nước mắt mà nói rằng: "Mi chớ nói bậy, hãy phò ta ra động". Lý Tông lật đật phò thầy ra khỏi động Thiên Thai, vận con mắt của thần tiên hay coi xa tới bốn muôn tám ngàn dặm. Lúc ấy Tôn Tẫn ngó thấy Tôn Yên rượt theo Vương Tiễn, còn Vương Tiễn thì giáp rách xơ xải chạy riết về dinh Tẫn, lại ngó thấy trong dinh Tẫn xông ra một viên đại tướng ngựa đỏ giáp đỏ, tay cầm đại đao lướt ra ngăn đánh làm cho Vương Tiễn chạy thoát khỏi, rồi tướng ấy

đánh với Tôn Yên chưa được vài hiệp bị Tôn Yên đâm, tên tướng ấy té nhào xuống ngựa, rồi giục ngựa đến phá dinh Tần, lại thấy nơi trận xông ra một viên tướng nhỏ tay cầm ngân trang giản tiếp đánh binh Tần (nguyên tướng cầm giản là Ban Báo).

Bỗng thấy trong dinh Tần nổ lên một tiếng pháo, xông ra tám viên đại tướng áp lại phủ vây Tôn Yên, rồi thấy tên tướng nhỏ cầm giản khi nãy xông vào trong vây mà ban trợ Tôn Yên. Còn bên dinh Tần kéo ra một đạo binh nữa, rất đông, đánh giết binh Yên, binh Yên vỡ tan chạy hết, rồi thấy binh tướng của Tần đông như kiến áp lại, phủ vây Tôn Yên nên rất nguy cấp, ngó thấy Tôn Yên hơi kích đánh đỡ từng búng, nhấp nhánh như núi dao chơm chớm, trên thì đỡ lấy mình, dưới thì che cho ngựa, còn người cầm giản thì rất lợi hại, hai bên đều có hao binh tổn tướng rất nhiều, kể một lát thì binh Yên còn có ít, binh Tần thế mạnh mẽ lắm, song chẳng dám lại gần đứng ngoài xa mà vây chặt, rồi thấy Tôn Yên cùng vị tướng nhỏ coi có hơi mệt lắm. Tôn Yên bị thương té xuống ngựa rất nhiều, rồi có một viên tướng Tần giục ngựa hơi thương ngăn đánh, binh Tần áp lại vây nữa, đánh chưa được mười hiệp, tên tướng ấy bị một kích té sấp trên ngựa mà chạy, binh Tần đều trượng cung lấp tên mà bắn. Tôn Tần ở trên mây nói: "Không xong rồi, bây giờ ta không cứu nó còn đợi chừng nào". Bèn lật đặt lấy cây cờ hạnh huỳnh kỳ niệm thần chú nhắm ngay trận mà chỉ, thỉnh linh giông gió nổi lên, muôn ngựa reo hí, hai đạo quân đều không thấy nhau, rồi Tôn Tần cùng Lý Tông trở vào động. Lúc ấy Tôn Yên nơi trận đánh riết, hai tay bủn rủn, mồ hôi đầm dề, bỗng thấy nổi trận cuồng phong, cát bay đá chạy làm cho binh Tần rối loạn, lật đặt chiêu thủy binh tàn, nhân lúc ấy phá vây mà chạy miết về.

Nói về Kim Tử Lăng ra dinh xem trận, xảy thấy một trận gió lạ lùng làm cho cát bay đá chạy, đánh vãi quân binh. Thì trong lòng cả kinh, lật đặt niệm chú chỉ phong, tức thì giông gió lặng trang, binh tướng Tần bị đá cát đánh thương tích rất nhiều, Tôn Yên chạy thoát khỏi vây thì có thừa tướng Khuất Sảng dẫn binh ra thành tiếp ứng, thu binh về dinh. Đánh trận ấy binh Tần bị Tôn Yên giết chết hai tên đại tướng là Lý Kiệt, Triệu Cao, còn binh chết hơn năm trăm người, bị thương tích không kể xiết, binh Yên một ngàn mà chết hết tám trăm.

Nói về Yên Chiêu Vương cùng công chúa về dinh mã tư nha giây lâu mới cứu tỉnh được, công chúa kêu nói rằng: "Cháu ôi! Vong hồn cháu hãy chờ bà đi với". Chiêu Vương thấy công chúa tỉnh lại thì trong lòng bớt lo sợ, kêu nói rằng: "Ngự muội hãy định tĩnh tâm thần lại". Công chúa quay đầu ngó thấy Chiêu Vương đứng bên giường còn chúng vãn võ thì châu chực hai bên, thì khóc rống lên rằng: "Họ Tôn thật bất hạnh lắm, nên có đại họa luôn như vậy, nay Tôn Yên cũng chết nơi tay Vương Tiễn nữa, thì biết làm sao?". Chiêu Vương sa nước mắt nói rằng: "Ngự muội

hãy bớt cơn sầu thảm, hễ là người lành thì có cao xanh phụ giúp, ngự muội hãy nghe đó mà coi, ngoài thành cũng còn tiếng chiêng trống om sòm". Công chúa bèn lắng tai nghe, quả nhiên ngoài thành chiêng trống vang trời, tiếng quân réo dậy, thì nói: "Có khi Tôn Yên đã chết rồi nên binh Tần đánh phá thành chẳng?". Chiêu Vương truyền chỉ quân lính lên thành thám coi, trong giây phút vào tâu rằng: "Tiểu tướng quân không thác nơi gươm Vương Tiễn đâu, bây giờ còn đang ở trong trận, bị binh Tần vây phủ bịt bùng, Khuất tướng quân thân lãnh binh ra thành tiếp ứng". Chiêu Vương cùng công chúa cả mừng lạ tạ trời đất, kể thấy Tôn Yên vào thành ra mắt, xem thấy máu ướn chiến bào, công chúa lật đật hỏi rằng: "Làm sao mà cháu tránh khỏi cây gươm Vương Tiễn đặng?" Tôn Yên nói: "Cháu cũng không rõ vì cố chi, có khi cháu mắc tang khó nơi mình cho nên bửu kiếm sợ nhơ uế mà không dám xuống cũng chưa rõ được". Chiêu Vương nói: "Hoàng tôn ngày nay ra trận nhọc nhằn, hãy về dinh an nghỉ". Tôn Yên quỳ tâu rằng: "Tôi thấy binh Tần coi thế mạnh mẽ khó trở đương, vậy xin bệ hạ kịp tả văn thư cầu cứu đặng tôi phá vây đến nước Tề mà viện binh và tôi đến núi Thiên Thai thỉnh chú tôi xuống thì mới trừ đặng pháp thuật của Vương Tiễn".

Chiêu Vương nói: "Hoàng tôn phân rất phải, song hoàng tôn đánh dẹp cả ngày sức đà mỏi mệt, chi bằng an nghỉ vài ngày rồi hãy đi". Tôn Yên tâu rằng: "Cứu binh như cứu lửa, xin bệ hạ hãy tả văn thư cho kịp đặng tôi đi mới xong". Công chúa nói: "Lời tâu của Tôn Yên có lý, vậy xin thánh thượng mau tả văn thư, còn cháu hãy trở ra mà an nghỉ, để bà viết một phong thư gửi cho chú mày". Tôn Yên lạ tạ lui ra cỡi giáp ăn cơm và cho ngựa ăn uống rồi cùng với Ban Báo nai nịt vào điện, ngó thấy bà viết thư rồi niêm phong lại nước mắt tuôn rơi, nói rằng: "Cháu có đi hãy nghe bà dặn đôi lời".